

Halász Glória

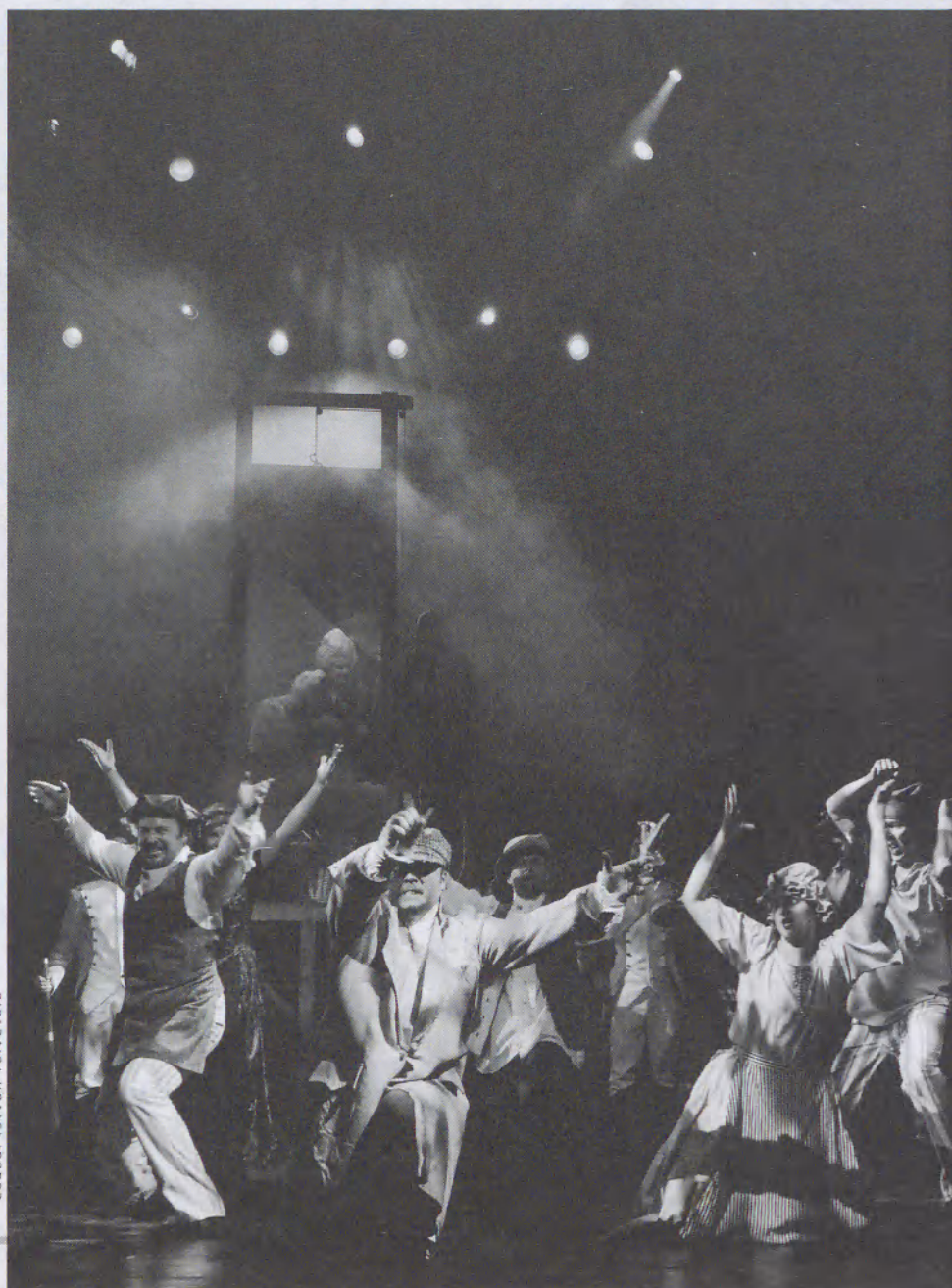
Álarcosbál

FRANK WILDHORN – NAN KNIGHTON: A VÖRÖS PIMPERNEL

Tíz évvel az 1998-as tengerentúli bemutató után a szolnoki Szigligeti Színházban is igazságot oszt a magyar származású Orczy Emma bárónő megzenésített kalandhőse: a Vörös Pimpernel. A darab és az előadás nem lehengetrelni, hanem mesélni akar – nem egy szélesvásznú superprodukción kínál, hanem egy régi kosztümös kalandfilm bájával hat.

Frank Wildhorn és Nan Knighton musicaljének nagyvonalúságát az adja, hogy az 1789-es forradalomról mesélve (zenélve) érezhetően nem akartak nagyobbat markolni a kelleténél. A XVIII. századi Franciaország dallamvilágából is merítő darab rokonszenvesen játékos és gyakran merészen lassú, s majd minden dalnak telik egyéni ízre, némelyiknek egyéni humorra is. A mese csupa jó és rossz szándékú képmutatóról szól, egy, a francia forradalom idején gubancolódo és rejtélyekkel teli szerelmi háromszögről, egy félnótás pojacaként rejtőzködő brit arisztokrata és ugyancsak félnótás pojacakként rejtőzködő bandája történetével körítve. És bár utóbbiakkal megannyi vicces dolog esik meg, míg végül maguk is elhiszik, hogy ők azok, akik képesek megállítani Madame Guillotine véres ténykedését, a darab vázát mégiscsak a három főszereplő viszonya alkotja.

A szolnoki Szigligeti Színház előadása kiválóan ki van találva: fotónyomott síkdíszletei (Juhász Katalin munkája) pazar és valóságos, mégis csalóka – mert a fotók egymáshoz fűzésében a perspektívát sokszor feledő – kulisszával körítik a csalásokkal teleszótt történetet. Tordai Hajnal jelmezeinek egy része kifejezetten találó (például a női főhős vörös estélyiköteménye), de akadnak átvitt értelemben és szó szerint is olcsó megoldások: például

Csabai István felvétele

Jelenet az előadásból

a Vörös Pimpernel bandájának csiricsaré kartonból szabott öltönei. A látvány (hozzávéve még a festett háttérvásznakat is) főként színházra emlékeztet, és a *színház a színházban* gondolat valóban illik A Vörös Pimpernelhez, hiszen ezen a forradalmi szemétdombon mindenki szerepet játszik. Az előadás koreográfiája (Halmi Zoltán munkája) önmagában és a zenei humorhoz mérten is jellegtelen, másrészt rendkívül hanyag, hiszen a színpadon gyakran lagymatag összevisszaság lesz úrrá.

Az előadást Molnár László tehát kitalálta ugyan, de kissé alulrendezte. A szemfényvesztésben alig tűnik fel, hogy a rendkívül összetett főfigurák néhány színél vannak csupán megfestve, és azokat a színeket is a színészek hozzák magukkal. A játék csak ünnepi pillanatokban dupla fenekű, holott éppen a sokszorozott szerepjátszás teszi különlegessé a történetet: a Vörös Pimpernel felesége előtt is a pipogyát játssza, az aszszony nem éppen makulátlan múltját titkolja férje előtt, a rendőrkapitány ezzel a múlttal zsarolja egykori és ma is szeretett szeretőjét, a feleséget, hogy az átvedlésekkel teli befejezésről ne is beszéljünk. Magyarán: mindenki azt mutatja meg, amit tud és akar, más kérdés, hogy ebből többnyire és szerencsésen minőség születik. Hozzá kell tenni: az előadás szöveggönyve (szintén Molnár László munkája) néhol még kiált az életszerű kifejezésmódért.

Percy Blakeneyt (vagyis a Vörös Pimpernelt) Csengeri Attila és Bot Gábor, nejét, Marguerite St. Justöt Koós Réka, Chauvelin rendőrkapitányt Molnár László és Bot Gábor formálja meg (utóbbi valószínűleg a *Dr. Jekyll és Mr. Hyde* címszerepében is remekelne, hiszen egyazon előadáson belül – persze váltott szereposztásban – a jót és önmaga ellenfelét is alakítja). A négy színészre alkatilag szinte tökéletesen illik a szerep. Csengeri Attila egy csöppet heroikusabb Percy a kelleténél, és túlnő a valóságot rejtő bugyuta pózon. A lírai dalokban pedig széles gesztusokkal és annyi energiával vall a szerelemről, hogy azzal Párizs valamennyi guillotinját felrobbanthatná. Bot Gábor játéka éppen puhasága miatt rajzol életszerűbb portrét a Vörös Pimpernelről. Ha már musicalről van szó: a színész folyamatosan *piano* játszik (Csengeri Attila szinte állandó *forté*jával szemben); ebben a regiszterben hihetőbb a világ megtévesztésére kitalált piperkőc alakja, és valamennyivel jobban érzékelhetőek Percy személyiségének változásai. Bot Gábornak viszont az „energiarobbanásra” nincs képessége. Koós Réka játékába (és nem énekteljesítményébe) néhány hamis hang is csúszik, alakítása különösen azokban a pillanatokban gyöngébb, amikor nem tekint kifelé a méltóságteljes diva pózából. De a színésznő érzékeny szenvedélyessége elhiteheti azt, amit a mondottak nem minden esetben. Molnár László Chauvelin szerepében a kiválónál talán egy fokkal jobban is éneklte a széles skálán mozgó dalokat. Az éneklést megtámasztó játékban azonban gyakran alkalmaz maníros és hirtelen váltásokat. Ellenfelétől való megalázottsága félelmes hatalmassága mellett is hihető, Marguerite St. Just iránti szerelme már kevésbé, holott a zeneszerző az ő számára adta a legtöbb zenei foggódot. Dósa Mátyás Armand St. Just alig megrajzolt szerepében (nagy vonalakban: a Marguerite szerető, bátor és túlon túl tiszta szívű öccse) is meggyőző.

Az előadás zárójelenetében *The End* feliratot vetítettek a csóokban összeforró házaspár mögé felfeszített fehér hajóvitorlára – a csókból tudható, hogy az *end* egyúttal *happy* is. Az ehhez hasonló szellemes és az előadást egyénítő pimaszságok sajnálatosan hiányoznak a produkcióból, holott erre a darab bőven kínál lehetőséget. Talán ilyennek tekinthetjük még a folytonos „Pimpizést”, amivel Percy önmagát szólóngatja, és azt a néhol kényszeredett, máskor viszont könnyeden humoros játékmódot, ahogyan a Vörös Pimpernel tökfilkónak álcázza magát. Az ékszerdobozra emlékeztető formát és az ékszerként néha halványabban csillogó tartalmat egyaránt nézve: a szolnoki Szigligeti Színházban minőségi és szórakoztató színrevitele született egy némileg még a békebeli múltban gyökerező musicalnek. A választás önmagában elismerést érdemel, de csak Orczy bárónőnek és Wildhornnak köszönhető, hogy végül választ kapunk az egyik dalban fölített kérdésre: ki a Vörös Pimpernel?

FRANK WILDHORN – NAN KNIGHTON:
A VÖRÖS PIMPERNEL
(Szigligeti Színház, Szolnok)

Díszlet: Juhász Katalin. **Jelmez:** Tordai Hajnal.
Koreográfus: Halmi Zoltán. **Zenei vezető:** Rácz Márton. **Magyar szöveggönyv és rendező:** Molnár László.

Szereplők: Koós Réka/Benedekffy Katalin, Gombos Judit, Csengeri Attila/Bot Gábor, Molnár László, Dósa Mátyás, Zelei Gábor, Horváth Gábor, Mészáros István, Tárnai Attila, Karczag Ferenc, Hollai Kálmán.

SZÍNHÁZTUDOMÁNY MESTERSZAK indul 2009 szeptemberében a Pannon Egyetem Modern Filológia és Társadalomtudományi Karán. **A NÉGY FÉLÉVES, ÁLLAMI TÁMOGATOTT, ILLETVE KÖLTSÉGTÉRÍTÉSES, NAPPALI, ILLETVE LEVELEZŐ KÉPZÉS** veszprémi és budapesti helyszíneken folyik, és az Európai Felsőoktatási Térség egészében elfogadott mesterszakos bölcsészdiplomát kínál. A képzésre jelentkezhet, aki a bölcsészet-, a társadalomtudomány vagy a művészet területén főiskolai vagy egyetemi diplomával rendelkezik, és esztétika, irodalom- vagy művészettörténeti *jellegű* képzésben részt vett.

Jelentkezni 2009. február 16-ig az OFIK által kibocsátott jelentkezési lapon lehet. További információkért forduljon bizalommal a Pannon Egyetem Színházstudományi Tanszékének munkatársaihoz!

Honlap: <http://szinhazweb.uni-pannon.hu>
Tel/Fax: 06-88-624-004
E-mail: szitu@almos.vein.hu